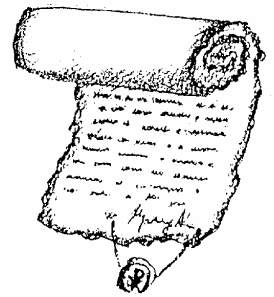

Hírlevél

A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

1994. október 09.

II. évfolyam 3. szám

Találkozásaink.....

A télutó hidege és a hosszú várakozási idő kényszerített megfelelő várakozási hely keresésére Óbudán a Bécsi út elején. Tárt ajtóval fogadott az Isten háza, a sarkon lévő nagytemplom. Igaz, a rosszindulatú látogatókra tekintettel a zárt belső rács nem tette lehetővé a padok igénybevételét, de a kórus alatti rész pár odahelyezett széke pihenést is kínált a betévedőnek. Ezt használtam ki én is és a várakozás hosszú perceiben rendezni igyekeztem lelki dolgaimat az Úrral. Egyszer csak nagy kattanással nyílt a bejárati ajtó és belibbent két, nagy iskolatáskát cipelő, 10 év körüli leányzó. Mosolyogva eszembe jutott régi hittanárom kifogása, a főoltár felé végzett "veréb-biccenés" szerű térdhajítás. De a találkozás lényege csak ezután jött, a templom csendjében elég hallhatóan:

„Vedd le a táskádat,” - mondta az egyik - „mert nagyon nehéz és így nem tudsz nyugodtan gondolkodni, elsorolni panaszaidat, rendezni gondolataidat és ezeket megbeszélni a Szűzanyával.” Közben vezette társát a jobboldali sarokban lévő lourdes-i Szűz Mária barlanghoz. Látszott, ő már itt járatos, a társa azonban most van itt először. „Látod, itt minden bajodat elmondhatod, kérheted a Szűzanya segítségét, kérésed biztosan meghallgatásra talál. Ott az ima szövege is: ...Most segíts meg Mária, óh irgalmas Szűzanya, keservét a bűnnek, bajnak, eloszlítani van hatalmad, hol már ember nem segíthet, a Te erőd nem törik meg...”

Büszke lehetne ennek a gyermeknek a lelkipásztorja, aki ilyen missziós munkatársakat tud nevelni.

Nem voltam elégedett kövezetet érintő térdhajításommal, mert bár csak én is "veréb biccentéssel", de ilyen missziós munka tudatában búcsúzhattam volna el az Úrtól.

Testben megpihenve, lélekben gazdagodva távoztam.

/ Kalász Gyuri bácsi /

Drága családok!

Ezzel a megszólítással kezdi II. János Pál pápa levelét a családokhoz, melyet a Család Nemzetközi Éve alkalmából adott ki. Hadd kezdjem én is ezzel a megszólítással írástomat, melyet az 1994. november 12.-én, szombaton délután megtartandó Egyházközségi Nap alkalmából intézek a nagytétényi családokhoz.

A Nap címéül vagy mottójául ezt adnám: Egyház = családegyház. Az Egyház ugyanis családokból áll, s a család az Egyház mintaképe. Mintaképe abban a tekintetben, hogy a családban őszintén meg lehet beszélni a nehézségeket, örömmel lehet megosztani az örömdolgozókat, felelősségtudattal lehet töprengeni döntéshozatalok előtt. Mivel az Egyház = családegyház, ezért a nagytétényi egyházközséget is az öröm, őszinteség és felelősségtudat kell hogy jellemezze. Más szóval: a családok közötti szolidaritás. A szolidaritást itt és most a nevelésre vonatkoztatom. Szép formája lehetne a családok közötti apostolkodásnak, ha az Egyházközségi Nap rendezvényén lehetőség nyílna a kölcsönös nevelésre: szülők a másik szülőktől, gyermekeik a másik család gyermekeitől nevelődhetnek.

Konkrétan úgy képelem ezt, hogy november 12.-én délután külön-külön teremben jönnének össze a nagytétényi családok gyermekei (12 év alatt), kamasz gyermekei (12-18 év közötti), felnőtt fiataljai (18 év felett, akik még nem házasok) fiatal és középkorú szülők, valamint idősebbek. Ez az öt csoport életkoruknak és helyzetüknek megfelelő kérdésekről beszélgetne, pl. ilyenekről:

- 12 év alatt: milyen TV és videofilmeket nézünk meg? Kivel beszéljük meg ezeket?
- 12-18 évesek: mire költöttem a zsebpénzt? Mivel töltöttem a szabadidőt?
- 18 év felett: milyen elképzelésem van a házasságról, családról?
- szülők: tapasztalatcsere a gyermeknevelés tárgykörében...
- idősebbek: hogyan tudom elkerülni a magányt, vagy családban élve a lelki magányt?

A felvetett gondolatok csak ízelítőül szolgálnak, részletes kidolgozásuk ezután következik. Az öt csoport-korosztályhoz az egyházközségi képviselőtestületből szeretnék felkérni vitavezetőket, akik koruknál fogva közel állnak egy-egy csoporthoz. A cél, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz és megtapasztaljuk: Egyház = családegyház. Bízom benne, hogy az Egyházközségi Nap a nagytétényi családok javára válik.

Budapest-Nagyttény, 1994. október 04.

Gábor atya

BEMUTATKOZÓ

A Koncz családot régóta ismerem, hiszen 10 éve egy házban lakunk. A három gyermekét igen jó pedagógiai érzéssel nevelő házaspárt nem véletlenül választottam interjúm alanyául. Fiaik: András, Gábor és Péter.

- Mióta tetszenek Tétényben lakni?

Marika néni: 1970-ben költöztünk a lakótelepre. A legközelebbi templomba mentünk. Itt is maradtunk. Ezt a döntésünket később sem bántuk meg.

- A foglalkozásukról tessenek egy pár szót ejteni.

Bandi bácsi: A Csepel Autógyárban találtunk egymásra. A gyártásvezetésen voltam fejlesztőmérnök, a hitves pedig egyik gyár termelésirányításán programozó.

- A gyerekeknél milyen nevelési elveket alkalmaznak?

Bandi bácsi: Elveket nem igen fogalmazunk meg. A keresztény szabályok szerint próbáltunk élni. Az volt a fontos, hogy fiaink becsületes emberek legyenek. A hit hozzátartozott életünkhöz. A gyerekek, ahogy az iskolába kerültek, el kezdtek járni hittanra. Érdekes így visszatekintve, hogy nekünk soha, semmiféle problémánk nem volt attól, hogy a gyerekek hittanra jártak.

Marika néni: Voltak olyan jópofa dolgok, hogy András elsőosztályos volt, és a tanító néni mesélte, hogy András a padok között fel-alá jártában énekelte a Mennyből az angyalt. Csak előnyünk volt a hittanból, főleg a felsőbb osztályokban, hiszen a hittan révén nagy tudásanyag halmozódott fel a gyerekekben, amit hasznosítani tudtak.

Bandi bácsi: Nem az volt a szempont, hogy: Fiam, tanulj, mert nem fogsz pénzt keresni. Nem az anyagiakat helyeztük előtérbe. Ha nem voltak olyan divatosan öltözve, mint mások, akkor azt könnyedén elviselték, mert ismertek más értéket is az anyagiakon kívül, s a szellemi tudást, a lelki adottságokat - úgy gondolom - jobban meg tudják becsülni, mint az, aki nem részesült ilyen ismeretekben.

Ezen felül a régi kultúrákat nagyon becsüljük, ezen belül természetesen a magyart a legjobban, hiszen a szívünkhöz a magyar áll közel. A népdal, a néptánc, a népmese fontos volt a családban.

- Az éneklésnek milyen hagyománya van a Koncz családban?

Bandi bácsi: Az én családom népdalos volt, a komolyzenét és a népzeneét egyaránt művelték. A családban mindenki játszott valamilyen hangszeren.

Marika néni: Én pedig faluról származom, Tökölről. Ott mindenki énekel, mert a falusi nép a dalban fejezi ki a bánatát, örömét. Így hagyománya van az éneklésnek, azon belül is a rác énekeknek. A nagymisén a népének mai is rácul van.

- 10 éves ismeretségünk távlatában úgy hiszem nyugodtan mondhatom, hogy a Koncz családban nagyon komoly és erős összetartozás lakozik. Mi tartja ilyen szoros kapcsolásban a családot?

Bandi bácsi: Mind a két család nagycsalád és mind a két család összetartó. Egyik sem anyagias. "Lezser" és nem hajtós. Nincsen elkülönülés. Inkább egymás megértése a fontos, egymás megbecsülése.

Marika néni: A másik kapocs az, hogy nem szabad sohasem haragudnunk egymásra. Nagyon bölcs a Biblia: "ne menjen le a nap a te haragoddal."

- 1994-et a családok évének választották. Sajnálatos és igencsak elszomorító, hogy manapság annyi házasság és család megy tönkre. Mit tudnának üzeni, mi lenne az, ami javítana a helyzeten?

Bandi bácsi: Az önzés minden probléma alapja. Minél többet akar az ember, annál inkább érzi, hogy mennyi mindent nem tud megszerezni. És mind inkább akar, annál inkább más rovására teszi azt. Újból a nőket hozom fel, hogy mivel ők nagyon családcentrikusak, úgy gondolom, hogy sok eredményt fel tudnak mutatni. Állandóan másokon segítenek

Marika néni: Voltunk Fraknó váránál zarándoklaton a tétényi hívekkel és ott Gábor atya prédikációjának fő gondolata az volt, hogy a mai ember olyan könnyen mondja, hogy nem bírom. Nem szabad könnyen feladni. Nagy a család, van mit tenni.

Bandi bácsi: A jó kedély nagyon fontos a családban. Sok gondot megold. Elpuffogtatom azt az angol közmondást, hogy "The cheerful wife is the joy of life" (A vidám asszony az élet öröme.) A férfiaknak nagy tanács, hogy: 'gyerekek, ha lehet, egy jó kedélyű portékát kerítsetek magatoknak'

- Milyen családokkal tetszenek tartani a kapcsolatot?

Marika néni: Nagy szerencsénk van, mert olyan barátaink vannak, akiknél meghatározó a hit, a humor, a család és a problémák feltárása. Legtöbbször már akkor megoldódik valami, ha az illető elmondja.

Bandi bácsi: Úgy tudunk emberekkel kapcsolatot teremteni, ha szükségük van ránk, segítünk, de különben nem ülünk rá az életükre és viszont.

- Hogyan tetszenek az egyházközségről vélekedni?

Bandi bácsi: A praktikus dolgokat mondom: a hittanórát /felöltt/ - jó Gábor atya témaválasztása és a többi embert is megismerjük. A kirándulások összekovácsolják a társaságot egy kicsit. Az egyházközségi nap, ha kiforrja magát, spontánabb lesz, akkor a mostaninál is jobb lesz.

Jó ötlet a videóvetítés is. A zenei események (komolyzenei est, stb.) is jól sikerültek.

Az észrevételem talán az lenne, hogy a fiataloknak aktivizálniuk kellene magukat, pl. az éneklésben a misén, vagy a körmenetben.

EI kell mondanom azt is, mit jelentett számomra a hit megismerése. Beköltözésünkkor sorra jártuk Tétény nevezetességeit, a Kamaraerdőt, a Kastélyt, s mint műemléket, néztem meg a templomot is. Pár évet jártam én is hittanra, diákkoromban templomba is, de felvilágosult fejlesztőmérnöknek tartottam magamat, kritikus véleményem volt mindenről, így a "papok világáról" is.... A páromat, akit csodáltam, milyen

tiszta szívből tud imádkozni, elkísértem néha-néha egy-egy misére.

Amikor fiaink András és Gábor közeledtek az iskolás korhoz, megegyeztünk, hogy a hittel való megismerkedés esélyeit meg kell adnunk. E célból megfelelő helyet kellett keresni, mindjárt a tétényi templomban. A diákmisék frappáns prédikációi, Piroska és Farkas nagymamájának életreceptjei, aztán a fiúk beszámolóai a hittanórákról, majd Ferenc atya sokoldalú, színes egyéniségével való találkozások oszlatták lassan el szemem elől a butaságomat és a propaganda teremtette homályt. Hozzá kell tennem, hogy Ferenc atya, mint pedagógus is támaszunk volt később a kamaszkor produkcióinak túlélésében. Egykori tanítványával ma is intenzív a kapcsolata. Heten szülők látogattuk meg július legelején. Bár reggel öttől este tizenegyig van beosztva minden órája, egy egész délutánt pazarolt ránk, tétényiekre.

Nagyon megszerettük Gábor atyát. Rám elsősorban elhivatottsága, hitismereti elmélyült tudása van hatással. Szeretem tartalmas prédikációit. A péntek esti felnőtt hittanórái mindig adnak számomra újat,

vagy lényegeset. Géza atya betegsége, a bíborosi látogatás azt jelzik, hogy igen-igen nagy terhelés fog rá nehezedni.

EI szeretném még mondani, hogy számomra Ferenc és Gábor atya ismerete együtt nagy élmény. Milyen összetett, sokoldalú dolog a hitünk, hogy ennyire különböző egyéniségek a maguk útján, módján - és milyen jól - tudják azt szolgálni.

- *Aránylag fiatalon nagyszülőkké tetszettek válni.*

Milyen érzés, milyen élmény?

Marika néni: Csodás dolog, mert az embernek, amikor nagyszülő, csak az élvezet jut. A gyerekeink nevelik az unokákat, mi csak játszunk velük. Az unokák vidámsága kisugárzik az egész családra. A szeretet az egyetlen dolog a világon, ami ha megvan, szaporodik.

- *Családi hobbik ?*

Régebben az utazás, de ahogy nőtt a család, sokasodtak a családi programok. Mostani hobbink a gyerekek.

- *Köszönöm az interjút.*

/ Bíró Ádám /

K O S D ' 9 4

Augusztus 10. Szerda reggel 8.30. A Vácra induló vonat kigördül a Nyugati Pályaudvarról, "hátán" a Márta néni vezényelte Kosdra igyekvő nagytétényi és Budafok-felsővárosi fiatalokkal.

Nem voltunk egymásnak ismeretlenek, hisz a társaság nagyobbik része tavaly már eltöltött egy hetet ugyanitt. Akik most jöttek először, azoknak is sikerült beilleszkedni. A tábor ugyanis a többé-kevésbé kimondott szeretet jelszó alatt működött: " Nem ő vagy te, hanem MI együtt."

Sajnos így is voltak, akik nem találták helyüket köztünk. Egy lány a második reggel elment, mert úgy érezte, hogy "megerőszkoljuk Istennel", túl szorosnak érezte a tábor laza kötelékeit. Egy fiú nagyon nehezen tudta elfogadni, hogy egy kis időre fel kell hagynia az öntörvénykezéssel, mások is vannak rajta kívül. Lehet. hogy másképp képzelték el !

Egyébként sokat játszottunk a kisebbekkel, gyöngyöt fűztünk, énekeltünk. Néhányan hangszereken is játszottak, s a nyolc nap alatt a táborról is születtek dalok. Próbálkoztunk a főzés tudományával is hol kisebb, hol nagyobb sikerrel, de mivel a helyi óvodától hoztuk az ebédet, nem igazán tudtunk e téren kibontakozni. A budafokiak jóvoltából minden estére remek hangulat varázsolódott a plébániakertben. Megnézhettük a Dallast -- bár vasárnap este és más előadásmódban --, volt "kutyaiskola" és "tánc-show" is. Voltunk kirándulni Márianosztrán a kegytemplomban és a kálvárián, a Migazzi kastélyban, a Börzsönyben és a Naszályra is felgyalogoltunk.

Az egyik korona -- ugyanis ennek a nyolc napnak nemcsak egy koronája volt -- Vácon került a tábor "fejére". Épp mikor ott voltunk, magyarországi körútja során a Dómba érkezett a Fatimai Szűzanya. Résztvettünk az éjféli virrasztásos misén. A másik korona, ami úgy igazán hittanos közösséggé tette ezt a társaságot, azok az elmélkedések, melyek közelebb segítettek minket a Biblia megértéséhez.

Bármennyire is próbáltuk megközelíteni a valóságot, ez a pár nap leírhatatlannak bizonyult, mint minden, ahol igazán jó a hangulat, az ember jól érzi magát. Van valami a levegőben, ami felejthetetlenné teszi az eltöltött időt.

/ Botos Eszter és Wagner Péter /

Oltalmad alá futunk Istennek Szentanyja...

Még frissek az élmények azok szívében, akik szeptember 14.-én a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén Gábor atya vezetésével elutaztak Burgenlandba, Fraknóváraljára. Az őszi napsugár bőven ontotta fényét, melegét, így a panorámás, 70 fős buszból zavartalanul gyönyörködhattunk a táj szépségeiben.

Fraknóváralja Mária mennybemeneteléről nevezett nagyon szép búcsújáró templomában mondott szentmisét Gábor atya. Ezután bejártuk Burgenland egyik legszebb látványosságát, a hatalmas, ma is teljesen ép festői környezetben fekvő Fraknó várát. A Rozália-hegység oldalában, osztrák területen található, de múltja a magyar történelmi eseményekhez kapcsolódik.

Az utóbbi időkben határainkon kívül és belül sok szép Mária-kegyhelyen jártunk. Lourdes, Máriazell, Mária-völgy, Máriagyűd, Szentkút, Bodajk és a felsorolás még nem is teljes. Akik ezeket az utakat megjártuk, szívünkben sok szép emléket őrzünk. De azt az élményt, amit a lengyelországi Czestochowa nyújtott, más zárandoklathoz nem hasonlíthatjuk.

Július első napjaiban indultunk a 3 napos zárandokútra. A Felvidéken az Árva völgyén a Kárpátok gerincén vezetett át az út, majd Krakkón keresztül értünk Czestochowára. Jasna Hara, - a Fényes Hegy! A hatalmas erődtény sok évszázados történelmi viharokat átvészelt falai között őrzik a 'Fehér Barátok', a pálos atyák a Fekete Máriát, a Czestochowai Szűzanya képét. Sokszor dúlt háború a kolostor körül, s egy alkalommal a képet is elrabolták, s karddal a Szűzanya arcát megsebesítették. Ezek a sebhelyek a képen a mai napig is láthatóak. Valami végtelen bánat és láthatatlan jóság sugárzik ebből a tekintetből. Sok látnivalót kínál a kolostor : a Bazilika, a kincstár, a lovagterem, a fegyvertár és a múzeum, de ezek megtekintése után napjában többször vissza-visszatér a zárandok a kegytemplomba, mintha valami titkos erő vonzaná a Szűzanya képéhez. Az ember szívét valami csodálatos lelki béke és nyugalom tölti el. Mindehhez hozzájárul az a végtelen áhítat, szinte gyermeki alázat és bizalom, ami a lengyelek imájából és énekéből árad. Sehol nem láttunk zárandokútjaink során olyan sok fiatal papot, szerzetest és apácát, mint itt.

Gyorsan elszaladt az idő, amit ott töltöttünk. Kora reggel még egy búcsúima a kegykápolnában, azután amint haladunk kifelé, még egy visszapillantás a Szűzanyára, azután az ajtóban mégegy... Jól emlékszem Gábor atya halk szavaira: " Nehéz elszakadni ettől a helytől. " Az induló buszban már a búcsúzó énekünk hangzik fel:

" Ó mi drága Szűzanyánk
Most mi innen elmegyünk
De a szívünkben itt ragyogsz már,
És bevilágítod az életünk. Ave, Ave, Ave Mária! "

/Endrődi Károlyné /

*****

HÍREK

*****

➤ EGYHÁZKÖZSÉGI NAP lesz 1994. november 12.-én délután templomunkban, melynek mottója: 'Egyház = családgyház'. Akik tavaly részt vettek, azokra feltétlenül számítunk, azokra pedig, akik nem voltak ott, még jobban. Október 30.-án délután beszélgetés lesz az Egyházközségi nappal kapcsolatban (a nap előkészítése céljából), melyre mindenkit szeretettel várunk. További információk Szeibert Andrásnál kaphatók.

➤ HÍRLEVÉL Köszönettel fogadunk továbbra is cikkeket, hirdetések a Hírlevélbe a kedves Hívektől. Szívesen fogadjuk az újsággal kapcsolatos javaslataikat is.

➤ SPIELHOZNI ! Ugye nem tudjátok, mit jelent ez a szó? Én sem tudom, de ez egy előadás címe. Az előadás témája: fiú-lány kapcsolatok, barátság, együttjárás, szerelem, házasság, nemi élet.

Aki az előadást tartja: Varga Péter (a Zászlónk című lap főszerkesztője.)

Időpontja: 1994. október 22. szombat, 13.30 - kb. 19.00 -ig.

Helye: Csepel, KOLPING-HÁZ (Kiss János altábornagy u. 43.)

Találkozás a nagytérenyi templom előtt 12?° -kor. Szeretettel várunk minden 14 év feletti fiút és lányt.

További információk: Kakuk Mária (Maya)

Tel: (1) 227-8238.

A Hírlevelet kiadja: a nagytérenyi római katolikus egyházközség. Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András (1225. Budapest, Batthyány u. 34. Tel : (1) 226-8699),

Németh András (2440. Százhalombatta, Hága László út 11. Tel : (23) 354-742).

A plébánia levelesszekerényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 7 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.